

Ke dni svěcení

Jan Zahradníček

Zbytečno zlato pozlacovat,
zbytečno zdvíhat rukama slov,
co samo sebou už daleko svítí.

Zde slavit – znamená proti srsti
času říkat slova svá.
Objeví se mnoho prachu farizejstvím
přihlazeného,
svrab po kůži rozlezlý jak mapa držav
knížectví pekelných
i lysá místa naprosté netečnosti,
zatím co z vyloupených svatostánků
se hostie kutálejí.

Neříkejme – na stolci osiřelém dlouho
už očekávaný.
Stejně je pravda, že ho nečekal nikdo
a že ho nevitají průčelím slavnostně
ozářeným,
ale jen zadní stěnou s pavlačemi a dvorky
dne nejvšednějšího,
tak jak se sluší na knížete přicházejícího
tamodtud,
na jednoho z těch povolanych na hostinu,
svatební,
jemuž řečeno – posedni výš!

Zas berla a prsten – klenoty vylovené
ze stříbrného ponoru víry nepřetržitě
křišťálové
viditelně září kalným šerem dnů
příkrčených,
aby se potom nemohli vymlouvat,
že nikde
neznamenali gesto už od časů Genese
rozhrnující světlo a tmou, že neslyšeli
hlas pastýře země své.

Nikdo se neschová v domech stavěných
na písku nejistot,
co se žulově tváří, nikdo si neobleče více
než půli pláště, kterou dal mrznoucímu.
Připravte se! Pečeť slunce –
Eucharistie nepřijímaná
mrazivě praží. Zbudou jen kosti a plamen
Ducha
svinující se v podobu Růže prvotné.
Zbude jen nářek po pravdě zavržené.

(8. 12. 1946)